

Medlemmer og gøre dem fuldkomne i den Retning, saa var det noget andet, men jeg ser ikke, Kirken har Lov til at sige: vi ere imod, at disse Ægtefæder sluttet i Kirken og med den Forbøn, Kirken kan gøre, uden at der lægges mere derind, end at det er en højtidelig Handling, der foretages. Jeg har ikke kunnet se, at det er rigtigt af Kirken at jage Folk ud eller bidrage til at jage Folk ud af den Grund. Jeg synes, Kirken maatte være glad ved at gøre sit til at holde Folk inden for sit Samfund, og at den ikke vilde lide nogen Skade derved. — Maa jeg med det samme, da jeg har nævnt Civilstandsregistre, nævne en Sag, som staar paa Dagsordenen mellem den højtærede Kultusminister og mig. So mere Forholdene have udviklet sig, desto vanskeligere er det blevet at forlange, at Folk for at faa Oplysning om deres Fødsel, Daab, vielse og saa videre, skulle ty til vedkommende Præst. I de fleste Stater er det jo ordnet saaledes, at man angaaende disse Spørgsmaal kan henvende sig til de civile Øvrigheder. Nu vil jeg ikke gaa dertil, at alle disse Handlinger af vedkommende skulle anmeldes til den civile eller verdslige Øvrighed, jeg tror ikke, det var heldigt; men hvad man maatte attraa, var, at disse Handlinger fra den geistlige Øvrigheds Side skulde meldes til et sælles Sted, hvor man havde nem Afgang til dem uden at ty til de forfællige Kirkebøger. Nu ligger der her en Sag, som gaar ud paa noget saadant, og som jeg derfor i Forbigaaende vil benytte Lejligheden til at bringe paa Tale. — Jeg anfører blot alt dette for at nævne, at jeg for mit Vedkommende ser paa Kirken saaledes, at jeg betragter den som et Samfund, der er af den Betydning, at vi for vort eget Samfunds Skyld maa være betænkelige ved at faa alt for mange Udtrædelser deraf, og jeg vil gerne have Lov til at bygge denne Anskuelse paa Grundlovens rette Forstaelse. Thi jeg har aldrig kunnet forstaa Grundlovens fortrinlige § 3, hvorigennem det bliver slaaet fast, at den evangelisk-lutheriske Kirke er Folkekirke i Danmark, anderledes, end at det er vor Folkekirke, fordi Folkets store Bestanddel hører dertil, og at Kirken derfor skal slutte sig til Staten. Jeg kan ikke læse dette anderledes end, at man ikke har villet begynde at sondre ud efter strenge kirkelige og kristelige Principper, men Grundloven har netop sagt, at det er vigtigt, at Statens hele Befolkning regnes med til Kirken i saa stor en Udstrækning som muligt, og derfor

mener jeg ogsaa, at vi skulle gøre vort til at holde den oppe. Jeg tror imidlertid, man har haft en Tilbøjelighed til at ville overse dette, og jeg tror endogsaa, at dette høje Ting, til hvilket jeg nu har den Ære at høre, ikke altid har haft fuldt ud Ære for dette; i alt Fald synes dette at fremgaa af den Sag, som for nogle Aar siden var fremme her, og som førte Navnet den kjøbenhavnske Kirkesag. Denne Sag påstredede Landstinget uden at vinde stor Sympati, og jeg tror, det navnlig kom af, at man lagde mere Vægt paa Ordet „Kjøbenhavn“, end paa det kirkelige. Det var disse Bemærkninger, jeg gerne vilde bringe paa Tale i Dag, angaaende denne Sags Betydning over for Samfundet.

Jeg ønsker tillige at bemærke, at Sagen har stor Betydning for den enkelte Person, som paa saa let en Maade kommer ud af sin Forbindelse med Kirken, og det maa ogsaa her omtales. Virkningerne ville selvfølgelig særlig vise sig for de paagældende Personer i deres Forhold til Kirken, næppe i det borgerlige Forhold, hvor de jo ikke komme frem. Den første alvorlige Følge deraf vil vise sig, naar et saadant Ægtepar's Barn skal døbes. Det har nemlig mødt Banfælgelighed at faa saadanne Ægtepar's Børn døbt. Ganske vist tror jeg — men jeg ved det ikke bestemt — at man nu er kommen ud over dette, og at Gejstligheden har erkendt, at den ikke, fordi et Ægtepar er indgaaet for den borgerlige Øvrighed, bør modsætte sig at døbe de i et saadant Ægtepar fødte Børn. Jeg vilde ogsaa anføre det for ganske urigtigt, om Kirken gjorde dette, og jeg kan ikke se, at den geistlige har nogen Berettigelse til at sige: Det Barn vil jeg ikke modtage til Daaben paa sædvanlig Maade, før jeg har klaret Forholdet til Barnets Forældre. En anden Banfælgelighed kommer frem ved Fadderpørgsmaalet. Ogsaa der kan der være forfællige Meninger, og der ved jeg godt, at der er dem, der tro, at en saadan Mand, der er udtraadt af Kirken, kan være sit Barns Fadder. Der maa jeg holde med Kirken, naar den nægter det. Han kan ikke være Fadder, thi Faddereren skal ikke blot være til Stede som Vidne, men han har ogsaa fremtidige Pligter lige over for det paagældende Barn. Her maa man sige, at det kan Kirken ikke respektere; der komme altsaa Banfælgeligheder frem for den, der uden fuldt Overlæg er traadt ud af Kirken. Det samme kommer frem senere ved vedkommendes Altergang; det hænder nemlig ofte ved Børnenes Konfirmation, at ved-